

השכינה נכנסה שמה עם כלב לבשר להאבות שהגיע הזמן שיכנסו בניהם לארץ שנשבע להם הקב"ה

ויעלו בנגב ויבא עד חברון. ויבאו צריך לומר, אלא אמר רבי יוסי כלב הוא שבא להתפלל על קברי האבות, אמר כלב, יהושע הרי ברכו משה בעזרת עליונה הקדושה, ויוכל להינצל מהם, ואני מה אעשה, נתישב להתפלל תפלה על קברי האבות, כדי להנצל מעצה הרעה של שאר המרגלים, רבי יצחק אמר מי שהיה חשוב מכולם זה נכנס בתוכו^[1] כי בו תולה הכל, ובוא וראה מי הוא משאר האחרים שהיה יכול לכנס שמה, שהרי כתוב ושם אחימן ששי ותלמי, ומן הפחד שלהם מי היה יכול לכנס במערה, אלא שהשכינה נכנסה שמה עם כלב לבשר להאבות, שהגיע הזמן שיכנסו בניהם לארץ שנשבע להם הקב"ה, וזה הוא ויבא עד חברון, למדנו אחימן ששי ותלמי ממי יצאו, הם היו זרע מאותן הנפילים שהפילים הקב"ה לארץ^[2] והולידו מבנות הארץ, ומהם יצאו הבורים שבעולם, כמו שכתוב (בראשית ו) המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, אשר מעולם, משנברא העולם נמצאו, אנשי השם, אחימן ששי ותלמי.

זוהר פרשת שמות (ז).

שוכני עפר לולא תפילותיהם על אנשים החיים לא היו מתקיימים חצי יום בעולם
רבי יהודה בן שלום היה מהלך בדרך ורבי אבא היה עמו, נכנסו למקום אחד ללון שם, כשבקשו לשכב הניחו ראשיהם על תל אדמה שהיה שם קבר אחד, טרם שישנו שמעו קול קורא מן הקבר ואומר, הזרע שנטמן בארץ זה שנים עשר שנה עברו מאז, ולא נתעוררתי עד עתה לבעבור שאראה כאן הפנים של בני, אמר רבי יהודה מי אתה, אמר ליה יהודי אני, ואני יושב נזוף שאין ביכולתי ליכנס למעלה, בשביל הצער של בני שגנבו עכו"ם ההוא כאשר היה נער קטן, ומכה אותו בכל יום, והצער שלו מעכב אותי מליכנס במקומי, ולא נתעוררתי במקום הזה אלא בשעה זו, אמר ליה האם תדעו בצער אנשים החיים, א"ל, שוכני עפר לולא תפילותיהם על אנשים החיים לא היו מתקיימים חצי יום בעולם, ועכשו נתעוררתי כאן שהיו אומרים לי בכל יום שבקרוב יבא בני לכאן, ולא אדע אם חי או מת, אמר ליה רבי יהודה מה מעשיכם שם בעולם ההוא, בתוך כך רעש הקבר ואמר קומו ולכו שבשעה זו ילקה בני, ויתמהו ויברחו משם כחצי מיל, ישבו עד שהאיר הבקר, קמו ללכת

זוהר פרשת שמות (ז).

ו. פירוש ויבוא מוסב על אור השכינה שהיא החשוב מן הכל. ז. הם המלאכים עז"א ועז"ל. ח. רוצה

ויראו איש אחד בורח ועובר לפניהם במהירות, והיהדם נוזל על כתפיו, אחזו בו וסיפר להם מה שאירע לו, אמרו לו מה שמך, אמר ליה לחמא בר ליואי, אמרו ודאי שליואי בר לחמא הוא אותו המת, ויש לירא לדבר עוד עמו, ולא חזרו להקבר, אמר רבי אבא זהו שאמרו שתפלת המתים תגין על החיים, מניין, שכתוב ויעלו בנגב ויבא עד חברון.

זוהר פרשת שלח (קס ע"ב)

לאחר שכרתו אשכל ההוא באו להגביה לו לא יכלו באו ליקח לו לא יכלו, באו כלב ויהושע לקחו אותו והגביהו אותו ונוקף על ידם

ויבאו עד נחל אשכל וגו'. רבי אבא אמר לאחר שכרתו אשכל ההוא באו להגביה לו, לא יכלו, באו ליקח לו, לא יכלו, באו כלב ויהושע לקחו אותו והגביהו אותו, ונוקף על ידם, זה שאמר הכתוב וישאווהו במוט בשנים, באותן שנים יחידים, זמורה למה היו מבקשים, אלא אשכל הי' תולה בה, ובעוד שהיה מחובר במקומו נקרא זמורה, אחר כך קראוהו מוט, שכתוב וישאווהו במוט, נשאו לאותו דבר הידוע^[ח] לאותו דבר שכרתו, מכאן ידעו יהושע וכלב שהם ראויים ליכנס לארץ, ולהיות להם בה חלק ונחלה. כשבקשו ללכת נתיעצו עליהם שאר המרגלים^[ט] עמד כלב לפני הפירות. אמר פירות פירות. אם בשבילכם אָנּוּ נהרגים. מה אָנּוּ נחשבים בחלקך. מיד הקילו עצמם והתמסרו לשאר המרגלים. רבי אלעזר אמר לא התמסרו לאחרים. שהרי כתוב וישאווהו במוט. וכתוב בשנים. ובכולם לא היו שנים כמוהם. ומכאן למד יהושע אחר כך שכתוב (יהושע ב') וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים מרגלים ואלו שנים הרי ביארו הראשונים. וכאשר הגיעו אצל ישראל אז נתנו הפירות לשאר המרגלים. והם נשארו ועשאו לעצמם כשיריים. רבי יצחק אמר כשהיו מגיעים אצל אותן הענקים. היו משימים את מטה משה לפניהם וניצולו. ומניין שמטה ההוא נתן להם משה. זה שכתוב ויאמר אליהם עלו זה בנגב. כתוב כאן עלו זה. וכתוב שם (שמות ד') ואת המטה הזה תקח בידך וגו'. ובשבילו נצולו. שאם תאמר שאלו הענקים הניחו להם. לא. אלא באו לתפשם. והיו משימים לפניהם מטה ההוא ונצולו מהם. רבי יהודה אמר מסורת שם הקודש מסר להם משה. ובשבילו נצולו מהם.

בג' שמות נקראו. נפילים, ענקים, רפאים / על הכל מוחל הקב"ה לבד מן לשון הרע

ר' חייא אמר בג' שמות נקראו. נפילים, ענקים, רפאים, וכולם היו מאריכים ימים, נפילים נקראו בתחלה, אחר כך כאשר התחברו בבנות האנשים והולידו מהן, נקראו ענקים, אחר כך כשהלכו ושטו בעולם הזה, והיו נרפים מעולם העליון, נקראו רפאים.. רבי שמעון אומר אלמלא נכנסו ישראל לארץ עם האומנות של לשון הרע, לא היה מתקיים העולם רגע אחד, מי האומן של לשון הרע, הנחש, וסוד הדבר משבא הנחש על חוה הטיל בה זוהמא, אמר

זיו הזוהר

לתרץ למה כתבו וישאווהו בלשון יחיד ולא וישאום בלשון רבים שהיה איזה מיני פירות. ט. פירוש שאר

המרגלים יעצו לעשות רע ליהושע וכלב בשביל שהפירות לא התמסרו להנטל אלא ע"י יהושע וכלב.

רבי שמעון ועל הכל מוחל הקב"ה לבד מן לשון הרע, לפי שכתוב (תהלים י"ב) אשר אמרו ללשונינו נגביר שפתינו אתנו מי אדון לנו, בוא וראה כמה גרם לשון הרע ההוא, נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ, ומתו אלו שאמרו, ונגזר בכיה לדורי דורות, כביכול כיון שהוציאו לשון הרע על ארץ הקדושה, כאלו הוציאו עליו, ולפיכך נתקנא הקב"ה על זה, והיו עומדים כל ישראל להכרת מן העולם, לולא תפלתו של משה.

זוהר מגנא ומצלא

הרשעה לתמוך למודר היתר הקדוש
מב"ק צדמו"ר מהאמין שליט"א

לקבוד יומא דהילולא
של המקבל האלקו צדיק וסוד עולם
רבי מרדכי שרעבי ז"ע
ראש לעדת המקונים
-כ' חשוון תשע"ב-
בישיבת המיישר בבת ים
יום חשוון תשע"ב לפ"ק

הגה"ק רבי יצחק לייב אשכנזי
(בעל הסוה"ב) צ"ל

זוהר מגנא ומצלא

יגע רבות על חרוב העולם והמשמש ובא משנת
השלושים וארבע הודיע על כך בקול רוח (בכתבו)
משנת תרע"ג-1933 בעני המשפט "כבר יעקתי על פן
ועליו" הוא התרע על הסיבה העמומה לעם היתר
על אוהבו ועל הסגולה המורה הצפורה לעם הישר
הוא הכיז על הצורך במינור ספי הוורא בישיבת
מיוזי השם כי את משפט עם הנשים ואדמוניות
בכסושיהיטור סדרו ליטור בספר הוורא בישיבתו.
אך לא אלא שנו בקשתו. הוא בעני כי יתעם וגו ענה
נינו רשעים. וכמו כי הנציץ נדחה ועקו עד כעת
הרס יא. ועוד הפעם בשנת תרצ"ב שכל העול (בימור)
היומי אלה סו"מ וזה דמגלת עם ישראל (בימור)
הקולו. - רבים ראשי ישיבות קרים איתו בית המעב
איתם מתייעים לעור את עם ישראל מלמד חודו
איתם רשעים של עם ישראל, הארדיות של העם ורובת
קרים (מכת נר)